

po živnostensku sprostředkovatelské obchody, při čemž okolnost, zda se sprostředkování obchodů děje pro jednu firmu či pro více firem, jest nerozhodná, neboť stačí, i když někdo vzal na sebe sprostředkování obchodů jen pro určitou firmu. Zjištěno jest, že ryzí výtěžek z podniku rekurentova dosáhl za rok 1930 výše přes 50.000 Kč, čímž dán jest základ pro protokolační povinnost rekurentovu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolacímu rekursu, jenž napadá potvrzující usnesení rekursního soudu pro nezákonnost, nelze přiznati oprávnění. Nezákonnost spatřuje dovolatel v tom, že ho soudy nižších stolic považují za obchodního jednatele podle čl. 272 čís. 4 obch. zák., ač bylo zjištěno, že zprostředkuje obchody jen pro jedinou firmu, kdežto řečené zákonné ustanovení má prý na mysli případ, že se zprostředkování obchodů děje pro několik firem, jakž prý to vyplývá z jeho doslovu. Avšak stěžovatel jest na omylu a jest přisvědčiti právnímu názoru rekursního soudu, že jest nerozhodné ve smyslu uvedeného zákonného ustanovení, zda se zprostředkování obchodu děje pro jedinou firmu či pro několik firem. Obchodní zákoník mluví ovšem na uvedeném místě (čl. 272 čís. 4) o zprostředkování nebo uzavírání obchodů pro »jiné osoby« v množném čísle, má tu však zřejmě na mysli jen pravidelný případ. Rozhodnutí sb. n. s. čís. 3948, jehož se stěžovatel dovolává, tu nedopadá, neboť jím nebyla otázka, o kterou tu jde, vůbec řešena.

Čís. 11722.

Odklad exekuce vyklizením, povolené na základě smíru, v němž se povinný nevzdal ochrany zákona ze dne 28. března 1928 čís. 45 sb. z. a n. a jenž neobsahuje žádný výpovědní důvod, není nepřipustný podle § 3 čís. 2 zákona ze dne 28. března 1928, čís. 45 sb. z. a n. a zákona ze dne 19. prosince 1931, čís. 210 sb. z. a n. Okolnost, že se vypovídáný ve smíru zavázal vykliditi byt bezvýminečně proto, že spolužití vypovídaného a odpůrce jest nemožné, nenahraňuje výpověď ve smyslu § 3 čís. 2 zákona čís. 45/1928 a čís. 210/1931 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 3. června 1932, R I 431/32.)

Nájemníci zavázali se smírem ze dne 2. května 1931 byt vykliditi a odevzdati pronajímatelům do 14. dubna 1932 pod exekucí, a to bezpodmínečně z důvodu, že spolužití stran jest nemožné. Návrh nájemníků, by byl povolen odklad exekuce vyklizením na dobu jednoho čtvrtletí, t. j. do 14. července 1932, soud první stolice zamítl, rekursní soud povolil odklad exekuce. Důvody: Názor prvního soudu, že výpovědní exekuční titul spočívá na ustanovení § 1 čís. 6 zák. o ochraně nájemníků a že v důsledku toho odklad exekuce jest podle § 3 čís. 2 zák. čís. 86/1923 vlastně správně zákona čís. 45/1928 a čís. 210/1931 nepřipustný, jest nesprávný, neboť exekučním titulem jest smír, který

žádný důvod výpovědní neobsahuje, ana soudem výpověď připuštěna nebyla. Okolnost, že strany ve smíru uvedly, že spolužití mezi nimi jest nemožné, sama o sobě jest proto bezvýznamná, že uvádí jen motiv, proč ke smíru došlo, ale nemůže prokázat, že smír spočívá na výpovědním důvodu § 1 čís. 6 zák. o ochr. náj., a také jest lhostejno, z jakého důvodu ke smíru došlo. Vzhledem k tomu může se povinná strana dovolávati odkladu exekuce vyklizením, splní-li podmínky § 1 čís. 45/1928, neboť, i když se smírem zavázala bezpodmínečně byt do určité doby vykliditi, a při tom se výslovně nevzdala dobrodiní zákona o odkladu exekuce, má nárok na odklad (viz rozh. čís. 4757, 4980 sb. n. s.). Ana povinná strana osvědčila zprávou purkmistrovského úřadu v L. ze dne 12. dubna 1932, že v tamní obci není pro ni náhradního bytu jejím majetkovým poměrům přiměřeného, a další zprávou téhož úřadu ze dne 15. dubna 1932, že v mezidobí o byt se starala a že byty o jednom pokoji s kuchyní zpravidla již před jich uprázdněním znova byly pronajaty, jest splněna i podmínka § 1 zák. o odkladu exekučního vyklizení a měl proto žádaný odklad býti povolen.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolací rekurs není opodstatněn, neboť napadené usnesení odpovídá stavu věci i zákonu a vývody dovolacího rekursu nejsou s to vyvrátiti toto usnesení. O exekuci vyklizením bytu žádáno bylo na základě soudního smíru ze dne 2. května 1931. Ve smíru se povinní nevzdali ochrany zákona čís. 45/1928, smír neobsahuje žádný výpovědní důvod, ana výpověď soudem připuštěna nebyla, není proto odklad exekuce nepřipustný podle § 3 čís. 2 zákona čís. 45/1928 a 210/1931. Okolnost, že se vypovídání ve smíru zavázali byt vykliditi bezvýmínečně z důvodu, že spolužití vypovídajících i odpůrců je nemožné, nemůže nahraditi výpověď ve smyslu § 3 čís. 2 uvedeného zákona, ano toto ustanovení smíru se ani nekryje se žádným z výpovědních důvodů uvedených v § 1 odst. (2) čís. 2 až 8 (zejména čís. 6) zákona ze dne 28. března 1928 čís. 44 sb. z. a n. a z téhož důvodu je nerozhodné to, co uváděli vypovídající v návrhu na svolení k výpovědi a o jaké skutečnosti a důvody tento návrh opírali, ana pravdivost jejich údajů ani zjištěna nebyla. Správně rekursní soud se odvolává na rozhodnutí čís. 4757 a 4980 sb. n. s. a nejvyšší soud neshledává příčiny, by se odchýlil od zásad tam vyslovených.

Stejně správně posoudil rekursní soud i důvodnost navrženého odkladu exekuce na základě zpráv purkmistrovského úřadu v L. ze dne 12. a 15. dubna 1932.

Čís. 11723.

Ručení za škodu provozem silostrojů (zákon ze dne 9. srpna 1908, čís. 162 ř. zák.).

Ustanovení § 4 (1) aut. zák. předpokládá, má-li nastati ručení vlastníka silostroje za škodu způsobenou jízdou dopravované osobě, že došlo k úplatné smlouvě mezi ním a dopravovanou osobou. Ujednal-li úplatnou smlouvu řidič, ač mu to vlastník silostroje zakázal, neručí sice podle § 1 aut. zák. vlastník silostroje, ovšem ale řidič.